

Az ügy érdemét illető részében a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az alaprendelet ⁽²⁾ értelmezése tekintetében, és két alkalommal tévesen alkalmazta a jogot a WTO-jog vonatkozásában.

- a. Először is, a Törvényszék tévesen értelmezte az alaprendeletet, amikor úgy ítélte meg, hogy az alaprendelt 9. cikkének (5) bekezdése hajtja végre a dömpingellenes megállapodás 9.2 és 6.10 cikkét. Egyrészt, amint az az alaprendelet 9. cikke (5) bekezdésének szövegéből következik, ez utóbbi rendelkezés nem foglalkozik a mintába történő felvétel kérdésével. Másrészt a dömpingellenes megállapodás 6.10 cikkét az alaprendelet 17. cikke és 9. cikkének (6) bekezdése, nem pedig 9. cikkének (5) bekezdése hajtja végre.
- b. Másodszor, a Törvényszék tévesen értelmezte az alaprendelet 9. cikke (5) bekezdésében szereplő „szállító” fogalmát. A 9. cikk (5) bekezdésének logikájából és általános felépítéséből az következik, hogy csak a „dömpingelt és kárt okoz[ó forrás]” tekinthető szállítónak. Ugyanakkor mivel az egyesült államokbeli gyártók nem rendelkeznek exportárral, őket nem terhelhetné vám. Következésképpen a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy e gyártókat az alaprendelet 9. cikkének (5) bekezdése és a dömpingellenes megállapodás 9.2 cikke értelmében vett „szállítónak” minősítette.
- c. Harmadszor, a Törvényszék az alaprendelet 9. cikke (6) bekezdésének és a dömpingellenes megállapodás 6.10 cikkének, valamint a Fellebbviteli Testület EK–Fasteners-ügyről szóló jelentésének ⁽³⁾ téves értelmezését alapul véve tévesen értelmezte az alaprendelet 9. cikkének (5) bekezdése és a dömpingellenes megállapodás 9.2 cikke értelmében vett „kivihetetlen” fogalmát. Az EK–Fasteners-ügyről szóló jelentés csak a dömpingellenes megállapodás 9.2 cikkére vonatkozik, erre tekintettel az abban a „kivihetetlen” fogalma kapcsán lefolytatott vizsgálat csak arra a helyzetre és bánásmódra vonatkozik, amelyet az alaprendelet 9. cikkének (5) bekezdése a piacgazdasággal nem rendelkező gazdaságokban tevékenykedő exportőrökre nézve ír elő. A Fellebbviteli Testület nem szolgált a „kivihetetlen” fogalmának olyan értelmezésével, amelyet át lehetne ültetni a jelen ügyre, amely nem piacgazdasággal nem rendelkező gazdaságokban tevékenykedő exportőrökre vonatkozik.

Végül a Törvényszék alapján véve tévesen állapította meg a tényeket, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az egyedi vámok kiszámítása „kivitelezhető” volt. Valamely olyan helyzetben, amelyben a biodízelgyártók nem rendelkeznek exportárral, csak belföldi árral, az egyértelműen kivihetlenné és lehetlenné teszi az egyéni dömpingkülönbözlet megállapítását, és feljogosítja a Bizottságot arra, hogy egyetlen, az egész országra kiterjedő dömpingkülönbözletet állapítson meg.

⁽¹⁾ Az Amerikai Egyesült Államokból származó bioetanol behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2013. február 18-i 157/2013/EU tanácsi végrehajtási rendeletet (HL L 49., 10. o.).

⁽²⁾ Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozattal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 343., 51. o.; helyesbítések: HL L 44., 20. o.; HL L 7., 22. o.).

⁽³⁾ Európai Közösségek – A Kínából származó egyes vas és acél kötőelemek behozatalára kivetett végleges dömpingellenes intézkedések – AB-2011-2 – A WTO Állandó Fellebbezési Testületének jelentése, WT/DS397/AB/R. (EK–Fasteners-ügy, WT/DS397/AB/R.).

A Törvényszék (ötödik tanács) T-277/13. sz., Marquis Energy LLC kontra az Európai Unió Tanácsa ügyben 2016. június 9-én hozott ítélete ellen az Európai Unió Tanácsa által 2016. augusztus 20-án benyújtott fellebbezés

(C-466/16. sz. ügy)

(2016/C 402/24)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: az Európai Unió Tanácsa (képviselők: S. Boelaert meghatalmazott, N. Tuominen ügyvéd)

A többi fél az eljárásban: Marquis Energy LLC, Európai Bizottság, ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a Törvényszék T-277/13. sz., Marquis Energy kontra az Európai Unió Tanácsa ügyben 2016. június 9-én hozott, a Tanáccsal 2016. június 10-én közölt ítéletét;

- utasítsa el a Marquis Energy által a vitatott rendelet⁽¹⁾ megsemmisítése iránt az elsőfokú eljárásban előterjesztett keresetet;
- a Marquis Energy-t kötelezze a Tanács részéről az elsőfokú, valamint a fellebbezési eljárásban felmerülő költségek viselésére.

Másodlagosan:

- utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé újbóli mérlegelés céljából;
- amennyiben az ügyet visszautalja a Törvényszék elé, az elsőfokú és a fellebbezési eljárás költségeivel kapcsolatban jelenleg ne határozzon.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen fellebbezéssel a Tanács azt kéri, hogy a Bíróság a következő indokok alapján helyezze hatályon kívül a vitatott ítéletet:

A Törvényszéknek a kereset elfogadhatóságára vonatkozó álláspontja és különösen a felperes közvetlenül és személyében való érintettségére vonatkozó következtetések jogilag tévesek.

- a. Először is, a Törvényszék álláspontja szerint a közvetlen érintettség megállapítása érdekében elegendő, hogy a mintába felvett egyesült államokbeli gyártók biodízelgyártással foglalkoznak. A közvetlen érintettségre vonatkozó ezen megállapítás azonban nem egyeztethető össze az állandó ítélkezési gyakorlattal, amely elutasítja a tisztán gazdasági következményeken alapuló közvetlen érintettséget.
- b. Másodszor, nem világos, hogy önmagában az a körülmény, hogy az egyesült államokbeli gyártók helyi kereskedők/keverők részére értékesítették az általuk gyártott biodízelt, amelyet azok ezt követően belföldön továbbértékesítettek, vagy nagy mennyiségben az Unióba exportáltak, mielőtt azokra a vámot kivetették volna, hogyan érintené lényegesen a piaci helyzetüket. Annak alátámasztása érdekében, hogy a vámok bevezetése lényegesen érintette a piaci helyzetüket, legalább arra lett volna szükség, hogy a felperesek bizonyítsák a vámoknak a dömpingellenes vámok kivetését követően az Unióba irányuló import szintjére gyakorolt hatását. A felperesek ugyanakkor nem szolgáltatottak semmilyen információt e tekintetben, és a vitatott ítélet sem tartalmazott egyetlen megállapítást ezzel kapcsolatban. Ez egyrészt a személyében való érintettségre vonatkozó teszt alkalmazása tekintetében való téves jogalkalmazásnak, másrészt pedig az indokolási kötelezettség megsértésének minősül.

Az ügy érdemét illető részében a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az alaprendelet⁽²⁾ értelmezése tekintetében, és két alkalommal tévesen alkalmazta a jogot a WTO-jog vonatkozásában.

- a. Először is, a Törvényszék tévesen értelmezte az alaprendeletet, amikor úgy ítélte meg, hogy az alaprendelt 9. cikkének (5) bekezdése hajtja végre a dömpingellenes megállapodás 9.2 és 6.10 cikkét. Egyrészt, amint az az alaprendelet 9. cikke (5) bekezdésének szövegéből következik, ez utóbbi rendelkezés nem foglalkozik a mintába történő felvétel kérdésével. Másrészt a dömpingellenes megállapodás 6.10 cikkét az alaprendelet 17. cikke és 9. cikkének (6) bekezdése hajtja végre, nem pedig 9. cikkének (5) bekezdése.
- b. Másodszor, a Törvényszék tévesen értelmezte az alaprendelet 9. cikke (5) bekezdésében szereplő „szállító” fogalmát. A 9. cikk (5) bekezdésének logikájából és általános felépítéséből az következik, hogy csak a „dömpingelt és kárt okoz[ó forrás]” tekinthető szállítónak. Ugyanakkor mivel az egyesült államokbeli gyártók nem rendelkeznek exportárral, őket nem terhelhetné vám. Következésképpen a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy e gyártókat az alaprendelet 9. cikkének (5) bekezdése és a dömpingellenes megállapodás 9.2 cikke értelmében vett „szállítónak” minősítette.
- c. Harmadszor, a Törvényszék az alaprendelet 9. cikke (6) bekezdésének és a dömpingellenes megállapodás 6.10 cikkének, valamint a Fellebbviteli Testület EK–Fasteners-ügyről szóló jelentésének⁽³⁾ téves értelmezését alapul véve tévesen értelmezte az alaprendelet 9. cikkének (5) bekezdése és a dömpingellenes megállapodás 9.2 cikke értelmében vett „kivihetetlen” fogalmát. Az EK–Fasteners-ügyről szóló jelentés csak a dömpingellenes megállapodás 9.2 cikkére vonatkozik, erre tekintettel az abban a „kivihetetlen” fogalma kapcsán lefolytatott vizsgálat csak arra a helyzetre és bánásmódra vonatkozik, amelyet az alaprendelet 9. cikkének (5) bekezdése a piacgazdasággal nem rendelkező gazdaságokban tevékenykedő exportőrökre nézve ír elő. A Fellebbviteli Testület nem szolgált a „kivihetetlen” fogalmának olyan értelmezésével, amelyet át lehetne ültetni a jelen ügyre, amely nem piacgazdasággal nem rendelkező gazdaságokban tevékenykedő exportőrökre vonatkozik.

Végül a Törvényszék alapján véve tévesen állapította meg a tényeket, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az egyedi vámok kiszámítása „kivitelezhető” volt. Valamely olyan helyzetben, amelyben a biodízelgyártók nem rendelkeznek exportárral, csak belföldi árral, az egyértelműen kivihetlenné és lehetlenné teszi az egyéni dömpingkülönbözet megállapítását, és feljogosítja a Bizottságot arra, hogy egyetlen, az egész országra kiterjedő dömpingkülönbözetet állapítson meg.

-
- (¹) Az Amerikai Egyesült Államokból származó bioetanol behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2013. február 18-i 157/2013/EU tanácsi végrehajtási rendeletet (HL L 49., 10. o.).
- (²) Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozattal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 343., 51. o.; helyesbítések: HL L 44., 20. o.; HL L 7., 22. o.).
- (³) Európai Közösségek – A Kínából származó egyes vas és acél kötőelemek behozatalára kivetett végleges dömpingellenes intézkedések – AB-2011-2 – A WTO Állandó Fellebbezési Testületének jelentése, WT/DS397/AB/R. (EK–Fasteners-ügy, WT/DS397/AB/R.).
-